Dosarul nr. 4r-110/2026 I instanță
Nr. PIGD 4-25173435-05-4r-23022026 Judecător Ghidirim Sofia

Judecătoria
Cimișlia

D E C I Z I E

21 aprilie 2026 **mun. Comrat**

Completul de judecată al Curții de Apel Sud, sediul Comrat
în componența:
președintele completului, judecătorul Mironov Andrei
judecătorii Hudoba Valeri și Colev Grigori

judecând fără prezența părților, în ordine de recurs, recursul declarat de agentul constatator din cadrul IP Cimișlia, Durlescu Gheorghe împotriva hotărârii judecătoriei Cimișlia din 29 ianuarie 2026, adoptată pe cauza contravențională privindu-l pe Ciobanu Gheorghe, învinuit de comiterea contravenţiei prevăzute de art.78[1] Cod contravențional,

audiind raportul judecătorului pe fondul cauzei, în baza materialelor din dosar și argumentelor prezentate de părți,

A C O N S T A T A T:

1.În fapt:

La 11 decembrie 2025, agentul constatator din cadrul IP Cimișlia, Durlescu Gheorghe, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 405781, pe semnele contravenției prevăzute de art.78[1] din Codul contravențional, constatându-se că, *la 08.12.2025 orele 19.20, cet. Ciobanu Gheorghe aflându-se la domiciliul comun cu fiul său *****, în timpul unui conflict ia provocat lui ***** o excoriație la degetul 4 la mâna stânga cu un cuțit, prin ce ia provocat vătămare*

neînsemnată a integrității corporale sau sănătății, conform raportului de constatare din 08.12.2025”. (f.d.24)

2.Poziția instanței de fond.

La data de 29 ianuarie 2026, prin hotărârea judecătoriei Cimișlia, s-a încetat procesul contravențional intentat în privința lui Ciobanu Gheorghe, a.n. *****, domiciliat în r-nul Cimișlia, s. Coștangalia, IDNP *****, învinuit de comiterea contravenției prevăzute de art. 78[1] Cod contravențional, din motivul inexistenței faptei contravenționale.

S-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI 06 405781 din 11 decembrie 2025, întocmit de agentul constatator al Inspectoratului de Poliție Cimișlia, Durlescu Gheorghe. (f.d.43-44)

3.Solicitarea recurentului.

La data de 10 februarie 2026, agentul constatator din cadrul IP Cimișlia, Durlescu Gheorghe, nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe din 29 ianuarie 2026, a declarat recurs împotriva acesteia, prin care a solicitat: casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei hotărâri definitive pe caz. (f.d.46-50)

În motivarea recursului a invocat că instanța de fond a comis o eroare apreciind faptul că, lipsa intenției directe a contravenientului Ciobanu Gheorghe de a produce leziuni corporale fiului său ***** exclude însuși existența faptei contravenționale prevăzute de art. 78[1] Cod Contravențional, chiar dacă acest fapt contravine direct dispozițiilor prevăzute la art. 8 alin. 2 Cod Contravențional, potrivit căruia ”Este supusă răspunderii contravenționale numai persoana care a săvârşit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională.". Deci, răspunderea contravențională poate fi angajată atât pentru fapte săvârșite cu intenție, cât și pentru cele comise din imprudență. Legea nu condiționează existența contravenției exclusiv de forma intenției directe, iar ignorarea acestei distincții conduce la aplicarea eronată a normei materiale.

Chiar admițând faptul că, contravenientul nu a urmărit în mod direct înțeparea victimei, fapta materială a existat, contravenientul Ciobanu Gheorghe a recunoscut că, în timpul unui conflict verbal intens, a avut în mână un obiect tăietor, într-un spațiu comun, în prezența membrilor familiei. O asemenea conduită, prin natura sa, este vădit periculoasă și excede limitele unui comportament socialmente acceptabil, întrunind elementele vinovăției sub forma imprudenței, cel puțin sub aspectul acceptării riscului producerii unui rezultat vătămător.

Susține că instanța de fond a aplicat în mod eronat și excesiv principiul in

dubio pro reo, conferindu-i o interpretare formalistă și transformându-l într-un temei automat de încetare a procesului contravențional, fără a realiza o apreciere globală, logică și coerentă a probelor administrate în cauză. Deși acest principiu constituie o garanție fundamentală a dreptului la un proces echitabil, el nu poate fi aplicat în mod abstract sau mecanic, ci doar în situația în care, după examinarea tuturor probelor, persistă dubii reale, serioase și insurmontabile cu privire la existența faptei sau la vinovăția persoanei.

În speță, indică că instanța a calificat drept „dubii rezonabile" contradicțiile de detaliu din declarațiile participanților și ale martorilor, referitoare la poziția exactă a obiectului tăietor, succesiunea precisă a acțiunilor sau momentul exact al producerii leziunii, fără a distinge între neclarități inerente unui conflict familial spontan și tensionat și îndoieli reale privind existența faptei contravenționale. Or, aceste divergențe nu privesc elementele esențiale ale faptei, ci doar modalitatea concretă de producere a rezultatului, existența conflictului, prezența obiectului tăietor, producerea leziunii corporale și legătura acestora cu conduita contravenientului fiind confirmate de ansamblul probelor și nefiind serios contestate.

Menționează că prin aplicarea mecanică a principiului in dubio pro reo, instanța a evitat analiza conduitei contravenientului sub aspectul riscului creat și al caracterului previzibil al rezultatului, limitându-se la constatarea imposibilității stabilirii unei mișcări tehnice exacte. O asemenea abordare contravine scopului legii contravenționale și jurisprudenței constante, potrivit căreia in dubio pro reo nu poate fi utilizat pentru a substitui o evaluare logică și integrată a probelor sau pentru a exonera de răspundere conduite care, prin natura lor, sunt periculoase și au generat efectiv urmări prejudiciabile.

Mai mult, instanța a aplicat implicit un standard probatoriu excesiv, apropiat de cel penal, solicitând o certitudine absolută cu privire la mecanismul producerii leziunii, deși în materie contravențională nu se impune demonstrarea vinovăției „dincolo de orice dubiu rezonabil" în sens rigid, ci stabilirea unei convingeri judiciare bazate pe un ansamblu de probe pertinente, concludente și utile. În lipsa unor dubii reale asupra existenței faptei și a legăturii cauzale dintre conduita contravenientului și urmarea produsă, aplicarea principiului in dubio pro reo apare ca fiind nejustificată și disproporționată.

Invocă că instanța de fond a realizat o apreciere formală și selectivă a probelor administrate în cauză, fără a le analiza în ansamblu și fără a le corela între

ele, așa cum impun dispozițiile art. 425 alin.(1), (3) și (5) Cod contravențional. Deși a audiat părțile și martorii și a examinat materialele dosarului, instanța s-a limitat la evidențierea contradicțiilor existente între declarații, fără a evalua forța probantă a fiecărei probe în parte și fără a stabili care versiune este mai verosimilă în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

Susține că în mod nejustificat, instanța a acordat o importanță determinantă imposibilității stabilirii mecanismului exact al producerii leziunii, ignorând faptul că, în materia contravențională, probele nu trebuie să conducă la o reconstituire tehnică exhaustivă a faptelor, ci la formarea unei convingeri judiciare rezonabile cu privire la existența faptei și a vinovăției. O astfel de abordare conduce la golirea de conținut a activității de constatare și sancționare a faptelor contravenționale, în special în cauze ce implică conflicte familiale, unde percepțiile martorilor sunt, în mod firesc, diferite.

Totodată, instanța nu a acordat valoarea probatorie corespunzătoare declarațiilor părții vătămate, care a indicat explicit că a fost amenințată cu un cuțit și că a suferit o leziune corporală în contextul conflictului, aceste afirmații fiind confirmate, cel puțin parțial, de declarațiile martorilor cu privire la existența obiectului tăietor și la intervenția fizică dintre părți. În loc să analizeze aceste probe în corelație, instanța le-a examinat izolat, disecând fiecare neconcordanță de detaliu și ignorând tabloul factual unitar care se desprinde din dosar.

Mai mult, indică că instanța a omis să evalueze conduita contravenientului prin prisma comportamentului său anterior și concomitent producerii incidentului, respectiv implicarea activă într-un conflict verbal escaladat, manipularea unui obiect tăietor și crearea unei stări de pericol iminent pentru integritatea fizică a membrilor familiei. Aceste elemente factuale, analizate împreună, sunt relevante pentru stabilirea vinovăției cel puțin sub forma imprudenței, însă au fost minimalizate sau ignorate în motivarea hotărârii.

Prin concentrarea exclusivă asupra contradicțiilor dintre declarații și prin omiterea unei aprecieri globale a probelor, instanța a substituit analiza judiciară cu o evaluare fragmentară și formalistă, care nu reflectă realitatea faptică și nu răspunde exigențelor unui proces contravențional echitabil. în consecință, concluzia privind inexistența faptei contravenționale nu este rezultatul unei analize complete a probatoriului, ci al unei aprecieri selective și incomplete a acestuia.

Invocă că deși la materialele cauzei se regăsesc probe care confirmă producerea faptei contravenționale (declarațiile părții vătămate, constatările

medicale privind leziunea corporală, precum și circumstanțele obiective ale incidentului), instanța a ales să acorde prioritate exclusiv poziției apărării, minimalizând sau ignorând celelalte probe relevante.

Or, potrivit jurisprudenței constante și doctrinei, probele nu pot fi analizate izolat, ci trebuie coroborate între ele pentru a stabili adevărul obiectiv. Simplul fapt că Ciobanu Gheorghe a declarat lipsa intenției directe nu este suficient pentru a anula valoarea probelor care atestă că, în urma acțiunilor sale, fiul său a suferit o leziune corporală, fapt ce constituie elementul material al contravenției.

Mai mult, menționează că instanța nu a indicat în hotărâre motive clare și convingătoare pentru care anumite probe au fost considerate irelevante sau lipsite de credibilitate, ceea ce contravine obligației de motivare a hotărârilor judecătorești. O astfel de abordare afectează echilibrul procesual și conduce la o concluzie neîntemeiată privind inexistența faptei contravenționale.

În lumina celor expuse în motivele recursului, constată că hotărârea instanței de fond este nelegală și netemeinică, fiind pronunțată ca urmare a unei aprecieri eronate a situației de fapt, a unei interpretări greșite a normelor de drept material și a aplicării defectuoase a principiilor procesuale.

Consideră că instanța de fond a confundat în mod nejustificat lipsa intenției directe cu inexistența faptei contravenționale, ignorând faptul că, potrivit Codului contravențional, răspunderea poate interveni și în cazul vinovăției sub forma intenției indirecte sau a culpei, atunci când fapta materială s-a produs și a generat consecințe prejudiciabile. în speță, acțiunile lui Ciobanu Gheorghe au avut ca rezultat producerea unei leziuni corporale fiului său, fapt ce întrunește elementele obiective ale contravenției imputate.

Totodată, principiul in dubio pro reo a fost aplicat în mod eronat și formal, în lipsa unor dubii reale, serioase și insurmontabile. Dubiile reținute de instanță nu derivă din insuficiența probelor, ci dintr-o apreciere selectivă și incompletă a acestora, ceea ce nu poate justifica încetarea procesului contravențional.

De asemenea, susține că instanța a apreciat probele în mod fragmentar, fără a le analiza în ansamblu și fără a motiva în mod corespunzător înlăturarea probelor care confirmă producerea faptei contravenționale, încălcând astfel obligația de motivare a hotărârii judecătorești și principiul aflării adevărului.

În consecință, constată că soluția de încetare a procesului contravențional a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept material și procesual, iar menținerea acesteia ar aduce atingere scopului legii contravenționale - prevenirea și

sancționarea faptelor antisociale, în special în contextul relațiilor de familie.

4. Termenul de declarare a recursului.

Conform prevederilor art. 468 alin. (1) Cod contravențional, *recursul împotriva hotărârii judecătoreşti contravenţionale se declară în termen de 15 zile de la data pronunţării hotărârii judecătoreşti sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de judecare a cauzei contravenţionale, de la data înmânării copiei de pe hotărârea judecătorească, în condiţiile art. 463 alin. (1)*.

Potrivit materialelor cauzei, hotărârea judecătoriei Cimișlia a fost pronunțată la data de 29 ianuarie 2026, iar cererea de recurs a fost depusă de recurent la data de 10 februarie 2026.

Subsecvent, Completul de judecată constată că recursul este depus în termenul legal prevăzut.

La data de 23 februarie 2026 cauza a parvenit la Curtea de Apel Sud, sediul Comrat pentru examinare. (f.d.51)

5. Argumentele părților.

Potrivit prevederilor art. 471 alin. (1) și (2) Cod contravențional, *recursul se judecă de un complet din 3 judecători, fără prezenţa părţilor. Instanţa de recurs fixează data examinării recursului şi dispune să se comunice părţilor la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului de depunere a referinţei*.

Prin notificarea din 24 februarie 2026 expediată la adresa părților, ultimii au fost notificați despre faptul că – cauza va fi examinată în ordinea de recurs fără prezența părților și cu acordarea dreptului de a depune referință asupra recursului declarat. (f.d.54)

Completul stabilește, că până la data examinării cauzei în ordine de recurs, careva referințe de la părțile în proces nu au parvenit la sediul instanței de recurs.

6. Aprecierea instanței de recurs.

Verificând materialele cazului contravențional în raport cu argumentele invocate în cererea de recurs, Completul de judecată consideră că recursul este întemeiat și urmează a fi admis din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art.473 alin.(1) pct.2) lit.c) Codul contravenţional, după examinarea recursului, instanța de recurs admite recursul, casând hotărârea atacată, parțial sau integral, și dispune rejudecarea cauzei în primă instanță dacă este necesară administrarea de probe suplimentare, dacă a constatat încălcări ale normelor de procedură privind formarea completului instanței de judecată, privind citarea obligatorie a părților, privind respectarea

dreptului la apărare și a dreptului la interpret, precum și dacă a constatat încălcări ale prevederilor art.33-35 din Codul de procedură penală aplicate corespunzător.

Se menționează că hotărârile judecătorești contravenționale pot fi atacate cu recurs, pentru a se repara erorile de drept, și numai în temeiurile prevăzute de art.466 Cod contravențional.

De drept, soluția Completului de judecată se va întemeia pe dispozițiile art.470 alin. (3) din Codul contravențional potrivit căror instanța de recurs judecă recursul în limitele temeiurilor pentru recurs, având dreptul în afară temeiurilor invocate și cererilor formulate de recurent, să examineze și alte temeiuri fără a agrava situația contravenientului, temeiul recursului din speță rezultând din dispozițiile art.466 lit.d) Cod contravențional și anume: hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În fapt, Completul de judecată reține, interpretarea eronată de către instanța de fond a prevederilor art.441 alin.(1) lit.a) din Codul contravențional, cu încetarea prematură a procesului contravențional din lipsa faptului contravenției pe motiv că, procesul-verbal a fost întocmit preponderent pe baza declarațiilor contradictorii ale părții vătămate și ale martorilor, în lipsa unor probe obiective apte să confirme fără dubiu rezonabil că leziunea a fost consecința unei acțiuni culpabile a contravenientului.

De asemenea, Completul de judecată reiterează că, în conformitate cu prevederile art.458 din Codul contravențional, la examinarea cauzei contravenționale în fond instanța de judecată urma să soluționeze următoarele chestiuni: caracterul veridic al contravenției imputate, existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei, vinovăția persoanei, în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional, existența circumstanțelor atenuante și/sau agravante, necesitatea sancționării și, după caz, caracterul sancțiunii contravenționale, alte aspecte importante pentru soluționarea justă a cauzei, iar instanța de recurs urmează în acest context să verifice dacă instanța de fond a respectat aceste condiții ce duc la legalitatea și temeinicia hotărârii emise.

În conformitate cu art.394 alin.(4) din Codul contravențional, judecarea cauzei în ședință judiciară va fi argumentată şi efectuată cu respectarea tuturor regulilor de procedură judiciară.

Dispoziția art.462 alin.(1) din Codul contravențional, statuează că, hotărârea judecătorească va fi legală, întemeiată şi motivată. Raportând la caz prevederile legale enunțate supra, Completul de judecată stabilește că judecarea cauzei trebuie

să fie argumentată, potrivit normelor de procedură contravențională și cu stabilirea tuturor aspectelor pentru soluționarea justă a cazului, în urma căruia instanța de judecată emite o hotărâre legală, întemeiată și motivată.

La caz, verificând legalitatea hotărârii contestate prin prisma normelor legale citate supra, instanța de recurs atestă că instanța de fond a examinat cauza în mod superficial și unilateral, fără a da o apreciere obiectivă probelor din dosar, precum și dând o apreciere eronată circumstanțelor de fapt stabilite prin setul probator prezentat de către organul extrajudiciar, iar în consecință a adoptat o hotărâre nemotivată, fără a se ține cont de dispozițiile art.458 din Codul contravențional.

Prin urmare, constatările menționate supra denotă caracterul pripit al soluției pronunțate, împrejurare ce impune soluția privind casarea hotărârii, cu trimiterea cauzei la rejudecare, din motivele ce urmează:

Potrivit art.375 alin.(3) din Codul contravențional, concluziile despre vinovăția persoanei în săvârșirea contravenției nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condițiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional.

În acest context instanța de recurs reține că, potrivit art.381 alin.(4) din Codul contravențional, autoritatea competentă să soluționeze cauza contravențională are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanei, cât şi cele care dezvinovățesc persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, precum şi circumstanțele atenuante sau agravante.

În corespundere cu prevederile art.440 alin.(1) din Codul contravențional, constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare.

Conform prevederilor art.442 alin.(1) din Codul contravențional, procesul verbal cu privire la contravenție este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator

pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui. Astfel, calificarea faptei constituie stabilirea caracterului acesteia, încadrarea în textul de lege care o prevede şi o sancționează şi determinarea în fapta comisă, a condițiilor cerute de norma de incriminare pentru existenta acestei fapte.

Completul de judecată notează că Ciobanu Gheorghe este învinuit pentru comiterea contravenției prevăzute de art.78[1] din Codul contravențional.

Conform fabulei învinuirii reflectată în procesul-verbal cu privire la contravenție cu seria MAI06 405781 din 11.12.2025, *la 08.12.2025 orele 19.20, cet. Ciobanu Gheorghe aflându-se la domiciliul comun cu fiul său *****, în timpul unui conflict ia provocat lui ***** o excoriație la degetul 4 la mâna stânga cu un cuțit, prin ce ia provocat vătămare neînsemnată a integrității corporale sau sănătății, conform raportului de constatare din 08.12.2025*. (f.d.24)

Cu referire la constatarea primei instanțe precum că materialele cauzei nu permit reținerea vinovăției nici sub forma intenției, nici sub forma imprudenței, nefiind demonstrat un comportament neglijent previzibil periculos în raport cu integritatea altor persoane, Completul de judecată reține următoarele.

Astfel, după cum se constată din conținutul hotărârii atacate, instanța de fond a omis să dea o apreciere coroborată declarațiilor martorului Ciobanu Silvia cu restul materialului probator. În mod eronat, prima instanță a ignorat valoarea probantă a depozițiilor acesteia în cumul cu probele acumulate, în special cu declarațiile constante oferite încă din faza procesului contravențional (f.d. 18). Din analiza acestora rezultă fără echivoc că martorul a fost prezent la fața locului pe întreaga durată a conflictului, iar similitudinea până la identitate cu declarațiile părții vătămate confirmă veridicitatea celor relatate și fundamentează temeinicia acuzației.

Mai mult ca atât, Completul atestă că este vădit eronată constatarea instanței de fond privind absența intenției, atâta timp cât dinamica faptelor descrisă în procesul-verbal și în declarațiile părții vătămate anexate la materialele cauzei (f.d. 17-18) relevă o succesiune logică de acte agresive voluntare. Faptul că Ciobanu Gheorghe a ales în mod conștient să ia un cuțit de pe masă și să-l îndrepte spre ***** demonstrează că acesta a urmărit, sau cel puțin a admis, producerea unei vătămări fizice. Prin urmare, caracterul intenționat al acțiunilor sale rezultă din însăși natura materială a actelor executate, iar vătămările cauzate sunt consecința directă a acestei conduite infracționale declanșate de contravenient.

În consecință, Completul de judecată reține că instanța de fond a omis să efectueze o analiză coroborată și obiectivă a materialelor cauzei, neapreciind suficiența sau caracterul concludent al probatoriului administrat în vederea confirmării vinovăției.

Astfel, elucidarea tuturor împrejurărilor menţionate au o mare importanţă la examinarea corectă a cauzei, prin stabilirea unei soluții clare, ceea ce instanţa de judecată nu a efectuat, subsecvent care serveşte drept temei pentru anularea hotărârii atacate, cu remiterea cauzei la o nouă examinare, în aceiaşi instanţă, în alt complet de judecată.

Reieșind din constatările primei instanțe, Completul de judecată conchide din interpretarea art.6 al CEDO, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora.

Aceste fapte constituie o neglijare a prevederilor art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât, Convenția impune obligația oricărei instanțe de a indica suficient de clar motivele pe care s-a sprijinit. Această exigență, care contribuie la garantarea respectării principiului bunei administrări a justiției, nu poate fi întotdeauna înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat pentru fiecare argument al părților. Instanțele naționale sunt obligate să-și motiveze deciziile, ceea ce nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument, dar ca o obligație de a se pronunța asupra problemelor cele mai importante ridicate în speță (a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija și Hiro Balani împotriva Spaniei, hotărârea din 09.12.1994, sau Grigore Vlasia Vasilescu împotriva României, hotărârea din 06.06.2006).

La judecarea cauzei instanța de fond urmează să țină cont de cerințele art.458 din Codul contravențional, care prevede că, *„la examinarea cauzei contravenţionale instanța de judecată este obligată să determine caracterul veridic al contravenţiei imputate, existența cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei, vinovăția persoanei precum și alte circumstanțe ce au importanţă la examinarea cauzei, adică să examineze cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv cu respectarea dreptului la un proces echitabil și la apărare”.*

Subsecvent celor enunțate, din considerentele menționate supra şi având în vedere faptul că prima instanță nu a constatat şi nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, ținând cont de faptul că încălcarea normelor de drept ce a dus la soluționarea eronată a cauzei nu poate fi corectată în instanța de recurs, iar acest fapt constituie temei de remitere a cauzei la rejudecare în prima instanță, Completul de judecată consideră necesar de a admite recursul declarat de agentul constatator și de a casa integral hotărârea Judecătoriei Cimişlia, din 29 ianuarie 2026 şi a remite cauza respectivă la rejudecare în prima instanță, în alt complet de judecată pentru administrarea probelor suplimentare.

Conducându-se de prevederile art.473 alin.(1) pct.2) lit.c), art.474 din Codul contravențional, *Completul de judecată*

D E C I D E:

Se admite recursul declarat de agentul constatator din cadrul IP Cimișlia, Durlescu Gheorghe.

Se casează integral hotărârea judecătoriei Cimișlia din 29 ianuarie 2026, adoptată pe cauza contravențională privindu-l pe Ciobanu Gheorghe, învinuit de comiterea contravenţiei prevăzute de art.78[1] Cod contravențional, ***cu trimiterea cauzei la rejudecare în primă instanță – la judecătoria Cimișlia, în alt complet de judecată***.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului, judecător:	Judecător:	Judecător:
MIRONOV Andrei	HUDOBA Valeri	COLEV Grigori